

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-07-02)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-07-02)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 20. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010037.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Bonderup, d. 2. Juli 1861.

Deres sidste Brev gjorde mig paa en Gang glad og betænkelig. Det er faldet i min Lod, uden egen Skyld, saa synes mig i det mindste, at komme til at staae i Taknemmeligheds Gjæld, snart til En, snart til en Anden. Det er ikke Alle, som man kan staae i et saadant Forhold til, uden at Forholdet trykker. Det forekommer mig, at jeg s. 21 ikke kan modtage de ubekjendte Venners Gave, uden at vide hvem disse Venner ere, og paa den anden Side har jeg ligesom en Sky for at vide hvem de ere.¹ Hvad er alt-saa herved at gjøre? Dette Spørgsmaal venter jeg besvaret af Dem, naar jeg paa Fredag skal have den Glæde at see Dem; men lad mig ikke over disse Betragtninger glemme det Vigtigste, det at takke Dem for al Deres Venskab, Godhed og Interesse for mig. Jeg vil i Dag bekjende, at jeg, da De sidst var paa Bonderup, havde skrevet et Par Ord, som atter gik ud paa at takke Dem, og som jeg havde isinde at give Dem tillige med det Dagblad, som var Deres. Disse Linier indeholdt tillige Klager over den Stemning, hvori jeg har været, siden jeg atter betraadte dette Sted, hvor saa dybe Smerter ere gaaede igjennem min Sjæl. Vor lystige Stemning hiin Løverdags gjorde, at jeg ikke syntes, at Brevets Tone længere passede, og derfor holdt jeg det tilbage. Jeg vidste jo, af Erfaring, at jeg, efter al Bimelighed, snart paa ny vilde faae Anledning til at anbringe min Tak, og hvis jeg nu skulde faae isinde ogsaa at holde dette Brev tilbage, saa veed jeg, at Opfordringen for mig til at takke Dem snart igjen vil være der. Jeg kjæmper herude med et Tungsind, som er større, end jeg selv havde anet, at det vilde blive, jeg skjuler det saa godt jeg kan for alle, men det angriber mig, og jeg har virkelig befundet mig meget ilde, siden vi sidst saaes. Paa Bonderup kommer jeg ikke oftere, det er vist. Bonderup har for længe siden opfyldt sin Bestemmelse for mig. Vinteren 1858 blev mig mindre trykkende ved den Beskjæftigelse, det Haab, som jeg indbildte mig, at dette Sted skulde bringe mig, jeg glædede mig som et Barn til dette eensomme Sted og havde hundrede Planer om alt, hvad jeg vilde udføre og beskæftige mig med; alt er slaæet feil, undtagen Eensomheden, men en Eensomhed som ingen Frugter bringer.² Nydelsen af Bonderup er saaledes for længe siden nydt, og nu staaer kun Smerten tilbage, den har jeg nu saa grundig gjenemgaaet her i to Sommere, at det er paa Tiden at søge mig et andet Sted, hvor venligere Alfer maaskee vil staae ved min Side end dem, som lader til at have fæstet Bo i dette for mig uforglemmelige Huus. Gid da noget Nyt og Godt maatte oprinde for mig og mine tre søde smaa Søsken i det nye Hjem, som De, min kjære Ven, med saa megen Godhed arbejder paa at for-s. 22 skaffe mig, og gid De og mine andre mig hengivne Venner i mange Aar der maa kunne glæde Dem ved at bidrage til at opretholde

Deres hengivne
Johanne Luise Heiberg.